

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Studenterne
fra 1902
Tillæg II

99.3 St 94

1942

STUDENTERNE

1902

ANDET TILLÆG

NOVEMBER 1942

STUDENTERNE

1902

ANDET TILLÆG

NOVEMBER 1942

I Anledning af 1902-Studenterholdets 40 Aars Jubilæum traadte Komitéen for 25 Aars Jubilæet atter sammen og besluttede at fejre dette Minde ved en festlig Sammenkomst med et Møde paa Universitetet og et Samvær om Aftenen under beskedne Forhold.

Dagen blev fastsat til den 16. Oktober 1942. Der sendtes Meddelelse derom til alle de Medlemmer af Holdet, hvis Adresse kunde opspores. Et planlagt Tillæg til Jubilæumsbogen mente man under de foreliggende Forhold at maatte stille i Bero til 50 Aars Jubilæet.

Til Festen indtegnede der sig 114 Kammerater, Halvdelen af dem, som havde faaet Opfordringen.

Kl. 16 samledes man festklædt i Universitetets Festsal. Da Rektor magnificus, Professor *Edvard Bloch*, var kommet til Stede og man havde taget Plads, sang Studentersangforeningen: *Gaudeamus igitur*, hvorpaa Komitéens Formand, Departementschef *K. H. Kofoed*, fra Katedret holdt følgende Tale:

Hr. Rektor magnificus.

Da Studenterne af Aargangen 1902 i 1927 fejrede deres 25 Aars Studentejubilæum, fremsattes der indenfor den Komité, som tilrettelagde Jubilæet, det Forslag, at vi skulde begynde vort Jubilæum ved at mødes her paa Universitetet — og ikke alene paa Universitetet, men ogsaa med Universitetet. Tanken var ny; intet Hold havde tidligere ladet et Universitetsmøde indgaa som et integrerende Led i deres Festprogram, men Ideen vandt Tilslutning ikke alene indenfor Komi-

teen, men Universitetets daværende Repræsentanter tog gæstfrit imod os og aabnede Festsalen for os, og vore Kammerater indenfor Aargangen mødte talstærkt op, og vi var bagefter enige om, at vi ved dette Universitetsmøde havde tilvejebragt den rigtige Baggrund for det efterfølgende selskabelige Samvær. Og naar vi i de siden da forløbne 15 Aar har ladet Tanken gaa tilbage til vort Jubilæum i 1927, saa er det ikke mindst Erindringen om vor Sammenkomst her i denne ærværdige Sal, som vi med Glæde i Mindet dvæler ved. Og andre har jo fulgt i vort Spor. Saa vidt jeg ved, har alle de Studenterhold, som har jubileret efter 1927, ladet et Universitetsmøde indgaa i deres Festprogram.

Og nu er vi altsaa her igen, som det første Hold, der for anden Gang begynder sit Studenterjubilæum i Universitetets Festsal. Og naar jeg ligesom i 1927 har den Ære at tale paa Holdets Vegne, vil jeg først takke Universitetet, specielt dets Rektor, fordi man paany har taget imod os; og jeg vil benytte Lejligheden til at takke Studentersangforeningen, fordi den ogsaa denne Gang har villet glæde os ved sin Medvirksomhed og derved kaste Glans over vor Fest.

Jeg vil indrømme, at det ikke er uden Betæneligheder, at vi har søgt at stævne vore Kammerater sammen. Tidens Vanskeligheder, de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever, kunde nok tale imod at indvarsle til Fest. Men vi fandt det dog rigtigt at gøre Forsøget, og at der indenfor vor Studenteraargang har været Trang til og Ønske om at fejre 40 Aaret for det Tidspunkt, vi fik vort akademiske Borgerbrev udleveret, ses af det relativt talrige Fremmøde. Vort Hold var allerede ved sin Start Aarhundredets mindste i Tal. Døden har i de 40 Aar gjort sin Høst, adskillige er bosat og har deres Virksomhed i Udlandet og derfor under de nuværende Vilkaar for Samkvem mellem Landene afskaarne fra at være med. Af dem, der overhovedet kunde komme her i Dag, er ca. Halvdelen mødt — trods Rejsebesværligheder, trods de Bekym-

ringer for Nutid og Fremtid, som fylder vore Sind, trods det Tryk, som Ulykkens Kaar for Land og Folk har lagt paa alle danske Borgere. Men ligesom Stjernerne straalere klarest, naar Nattehimmelen er mørk, saaledes føler man netop i en ond og tung Tid stærkest Trang til at værne og hæge om en Fortids lyse Minder, og at samles med dem, som man har gode Erindringer og Oplevelser fælles med. Og vi, Studenterne af 1902, saa forskellige fra hinanden, som vi er i Arbejdsomraade, i Anskuelser og i Interesser, vi har eet Fælleseje, nemlig Minderne om vor Studietid, vore Læse- og Læreaar her ved Universitetet, disse glade Ungdomsaar mellem jævnaldrende Kammerater. Vel — det var ikke i enhver Henseende sorgløse Aar — det ved jeg godt. Der var for mange af os økonomiske Vanskeligheder at kæmpe med. Der kunde indenfor Fagene være Discipliner, som man kun af *Nødvendighed* tog med. Men Hindringer er til for at overvindes — per aspera ad astra — og naar vi nu efter de mange siden da forløbne Aar tænker tilbage paa denne Periode af vort Liv, da synes vi, at det var en god og lykkelig Tid, og at vi skylder den Højskole, hvis Elever vi var i disse Aar, en Tak, som det er os en Glæde paa en Mindedag som Dagen i Dag at faa Lejlighed til at overbringe.

*Jeg samler alle Minderne.
Som Skillinger jeg sanker dem
Og sidder saa som Gnieren
Og pudser dem og blanker dem
Og føler mig saa hjerteglad,
At intet kan bedrøve mig
Og passer paa de Skillinger,
Som ingen kan berøve mig.*

Men det er ikke alene dette: at Universitetsaarene mindes af os som lykkelige og glade Ungdomsaar. Vi betragter ogsaa denne Studietid og det vi lærte i den ved denne Højskole

under Forberedelsen til vor Embedseksamen, som afgørende og grundlæggende for det Arbejde, som vi efter at være dimitterede herfra, har taget op, og som for den enkelte er blevet hans Livsgerning, hvad enten denne er udøvet i Kontorstolen, i Værkstedet, i Skolestuen, i Menighedslivet eller andetsteds. Jeg sagde det fra denne Talerstol i 1927, og jeg gentager det i Dag: Jo ældre vi er blevet, jo mere det smaa og uvæsentlige er gaaet i Glemsel, jo mere de store og enkle Linier er trukne op, des mere føler vi, at Universitetet har betydet noget afgørende for os, og at vi derfor staar i Gæld til Universitetet og i Dag har noget at sige det Tak for.

Men til denne Tak vil vi gerne føje vore gode Ønsker for vor gamle Lærestalt. Vi vil først ønske for den, at den stadig ligesom hidtil vil være i Stand til at hævde sig som den fri Forsknings Højborg. Der er mange Omraader, hvor et saa lille Land som vort ikke evner at blive placeret i det internationale Kapløb, men ved Videnskabens Olympiade, der kan selv de folkefattige Nationer være med; der har hidtil ogsaa dansk Videnskab gjort sin Indsats og været nævnt med Ære. Vi ønsker Universitetet, den fornemste videnskabelige Institution herhjemme, Held til fortsat at kunne binde Ærens Kranse til Danmarks Navn.

Og som vi udadtil ønsker Universitetet Held til at vinde nye Sejre i den internationale Vædekamp til Sandheds Erkendelse, til Bod og Helse for den lidende Menneskehed, saaledes ønsker vi, at Universitetet indadtil — i det nationale Byggearbejde og Genopbygningsarbejde — maa paatage sig store Opgaver og løse dem, saaledes at Universitetet i vor Nations Kulturarbejde maa blive en uindtagelig Fæstning, et Rustkammer for dansk Kultur, dansk Aand og dansk Vilje. Her er Evnerne, her er Midlerne — om Maalet kan der for alle, der tænker og føler dansk, ingen Tvivl herske. Lykke til at naa dette Maal i Forbund med de mange andre Centrere for dansk kulturelt Virke i disse Omvæltningens Aar.

Fra Mødet paa Universitetet.

Vi tror paa Universitetets Mission, og jeg synes, at vi har gode Holdepunkter for denne Tro. Københavns Universitet har i den svundne Tid forstaaet at tilpasse sig efter Tidens skiftende Krav, ikke flagrende let og uovervejete, men roligt og reserveret. Jeg har selv været dette Tilpasningsarbejde paa nært Hold i de senere Aar som Medlem af Universitetskommissionen. Der har Repræsentanter fra Universitetet, Centraladministrationen og Lovgivningsmagten haft Lejlighed til at udveksle Synspunkter om Universitetets Forhold. Vi har set forskelligt paa mange Spørgsmaal, ellers havde Kommissionen jo heller ikke haft nogen Eksistensberettigelse, men Universitetets Mænd har under dette Arbejde vist, at de ikke stædigt hagede sig fast til Former og Ordninger, som man fra anden Side fremsatte begrundede Ønsker om at faa ændrede. De har — uden at opgive grundlæggende Synspunkter for den hidtidige Virksomhed — deltaget i Arbejdet for, at Universitetet tilpassede sig efter Krav, som modificerede Arbejdsforhold udenfor Universitetet kunde give Berettigelse for at opstille, ud fra den Opfattelse, at Universitetet ikke alene er en Videnskabens Højborg, men ogsaa en Skole, hvis Elever gennem et Brødstudium forbereder sig til at gaa ud i det praktiske Livs mangeartede Tjenester.

Vi synes, at Universitetet paa denne og andre Maader har vist den rette Forstaaelse af sin Opgave og sit Kald. Og Universitetet har ogsaa forstaaet, at det ikke skulde være en Højskole for en særlig Klasse indenfor den danske Befolkning. Her har Sønner og Døtre fra alle Samfundsklasser, fra Borg til Hytte, kunnet føle sig hjemme. Derfor har ogsaa Universitetet en grundmuret Position indenfor hele det danske Samfund; der staar Respekt om Universitetets Navn og Gerning i alle Lag af vort Folk. Og dette er vi — dets gamle Elever — stolte af, og dette ønsker vi at give Udtryk for ved vort Jubilæumsbesøg i Dag paa vor Ungdoms Lærested.

Og det er os en særlig Glæde at kunne sige dette til den

nuværende Rektor magnificus, som igennem 6 vanskelige Aar har været dets kyndige og myndige Chef. Store Opgaver har Rektor løst, betydelige Reforme i Undervisningen og Organisationen er gennemført, nye Laboratorier og Auditorier, afpassede efter Nutidens Krav, har afløst gamle og forældede Lokalteter; der er baade i overført og i egentlig Forstand blevet højere til Loftet og videre mellem Væggene ved den Udvikling, som har været karakteristisk for Universitetet i de senere Aar. I dette Arbejde har Rektor Bloch været en Foregangsmand. Og i de allersidste bevægede Aar har Rektor ved Fasthed og Klogskab forstaaet at overvinde alle Vanskeligheder for Universitetet, for dets rolige og uforstyrrede Forsknings- og Undervisningsarbejde. Derfor er det os ogsaa en ganske særlig Tilfredsstillelse, at netop denne Universitetsrepræsentant i Dag har villet tage imod vor Hilsen.

Jeg beder da Rektor magnificus, Universitetets højt fortjente Repræsentant, modtage en Tak og Hyldest fra Studenterholdet af 1902. *Tak* for de gode og lyse Ungdomsaar, i hvilke vi er færdedes indenfor denne Højskoles Mure. *Tak* for den Forberedelse til Livets Gerning, som blev os til Del i disse Aar. Vor *Hyldest* til denne, den fri Forsknings faste Fæstning i Norden, for den Maade, hvorpaa den har røgtet sin Opgave, ogsaa i de Trængslens Aar, som nu hjemsøger vort Folk. Vort varme *Ønske* om, at Universitetet i de Tider, vi gaar ind i — hvad enten de bliver prægede af Mørke og Modgang eller af Lys og Fremgang — maa have Lykke til at løfte sin stolte Arv, Held til at bevare det bedste i sin Tradition uden dog at miste Evnen til den Foryngelse, som sætter det i Stand til at opretholde sin Kontakt med Livet, som det leves udenfor dets Mure.

Og til denne Hyldest føjer vi et *Løfte*. Af den Gæld, vi staar i til Universitetet, vil vi gennem vort Arbejde, paa den Plads, der er blevet vor i Samfundet, betale saa meget vi evner ved netop gennem dette Arbejde at gøre vor gamle Lære-

anstalt Ære, til Hæder for den Stand, vi tilhører, til Gavn for det Folk, hvis Tjenere vi er, og det Land, som vi skylder, hvad vore Evner formaar.

Hr. Rektor magnificus. Studenterne af 1902 hilser og hyl-der Københavns Universitet og ønsker det lykkelige Arbejds-kaar i de kommende Aar.

Da Talen var sluttet, intonerede Studentersangerne: Hel- lige Flamme, medens Deltagerne rejste sig. Derpaa traadte *Rektor magnificus* op paa Talerstolen og udtalte:

*Mine Damer og Herrer.
Studenter af 1902.*

Paa Universitetets Vegne takker jeg Dem for de smukke og venlige Ord, De gennem Deres Ordfører rettede til Universitetet, og jeg beder Dem være overbevist om, at jeg ikke mindst glædede mig over det Sindelag, der laa bag Orde- ne, som viste, at De uforandret har bevaret Deres Kærlighed til den Institution, som vi alle siden vor Ungdom betragter som vort aandelige Hjemsted.

Maa jeg komme med en mere personlig Bemærkning. Jeg er dybt taknemlig for de anerkendende Udtalelser, Deres Ord- fører rettede til mig; men saa maa jeg sige, at naar vi fik de store Forbedringer ved Universitetet — og store Forbedringer er opnaaet — jeg behøver blot at nævne det nye Universitets- Bibliotek, det anatomiske Institut, og der er meget mere — saa skyldes det for en stor Del, at det lykkedes at finde For- staaelse hos den fremragende Mand, som er den myndige Chef i vort Lands Finansministerium, og derfor bringer jeg paa denne Jubilæumsdag Universitetets Tak til Departementschef K. H. Kofoed.

I de 15 Aar, siden dette Studenterhold indførte denne Sammenkomst til Minde om Deres Immatrikulation, har Uni-

versitetet næsten hvert Aar modtaget ikke blot 25-Aars Jubilarer, men ogsaa 40-Aars og endog 50-Aars Jubilarer, og det er ogsaa dette Hold, som gav — ved sit 25-Aars Jubilæum — Samhørigheden med Universitetet det smukkeste Udtryk ved Stiftelsen af »Studenternes Jubilæumslegat«, et Legat, som siden stadig har blomstret og været til god Hjælp for vore Studenter.

Denne Samhørighed mellem denne Højskole og dets Elever, som alle disse Møder har været præget af, har sikkert været en Styrkelse for vort Universitet, og har bidraget til, at Universitetet trods disse Tiders Mørke og Ulykke vedblivende har kunnet arbejde frit og uafhængigt i Videnskabens Tjeneste og for Uddannelsen af den studerende Ungdom. Universitetets Opgaver er videnskabelig Forskning og videnskabelig Undervisning, men dette kræver Frihed som sin Livsbetingelse, Frihed fra politiske, økonomiske, moralske og religiøse Paavirkninger, som kun kan forvrænge Resultatet.

Denne Frihed har vi hidtil haft, og maatte dette vedblive!

Et skønnere Symbol paa en Højskoles Virksomhed end det, denne Bygning giver, kender jeg ikke. Denne Bygning, som er rejst og udsmykket i en fattig Tid for vort Land. Jeg husker stadig min Betagelse, da jeg som ung Rus første Gang kom herind. Jeg kom ind fra den solfyldte Plads og stod pludselig i Tusmørke i et stort Rum, højt til Loftet og vidt til Siderne, alt Lyset kom ind fra oven, fra et Vindue, man ikke kunde se, og kastedes op mod Loftet og øverste Del af Væggen. Fra Mørket, hvor man stod, hævede sig op i Lyset Bissen's Marmorstatuer, Symbolerne paa Kunst og Videnskab. Mørket fornedet fremhævedes af Væggenes sorte Farve, som opad blev lysere og lysere, Loftet lysest, og her saas Lysets Gudinde forjage Mørket og paa Væggen Billeder af Myterne om Pallas-Athene, alle visende Aandens Sejr over den brutale Magt.

Aandens Sejr; Lysets over Mørket!

Det er den Aand, som skal præge vort Universitet, og gid den atter maate blive levende i vort Land.

Efter at Studenterkoret havde sunget Emil Hornemanns og L. C. Niensens: Vort Hjem, du danske Jord, var denne meget smukke og højtidelige Del af Festen sluttet, og Deltagerne begav sig til Haandværkerforeningens Bygning i Dronningens Tværgade 2.

Kl. 18 gik man til Bords i den store Sal, hvor der var dækket saaledes, at Skolerne havde taget Plads samlet. Traktementet var, som Forholdene krævede det, ret beskedent, et Par Snitter med Øl og Snaps til, Lammesteg med Chateau Margaux 1936, og som Dessert, Christian X.s Kage med et Glas Hedvin. Da alle havde taget Plads, rejste *Komitéens Formand* sig og sagde bl. a.:

Studenter fra 1902. Jubilarer af 1942.

Velkommen til en Kammeratskabets og Mindernes Sammenkomst. Jeg beder hver af dem betragte det som sin Opgave i Aften at yde sit Bidrag til, at dette Møde mellem os, som for 40 Aar siden blev danske Studenter, maa blive et lyst og smilende Minde, som vi kan tage med os og med Glæde tænke tilbage paa, naar vi gaar ud til Hverdagslivets Arbejde og Bekymringer.

Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at den Komité, som har udsendt Indkaldelsen til denne Sammenkomst, har været i Tvivl om, hvorvidt vi overhovedet skulde forsøge at holde Fest i Aar. Men vi syntes, at vort 25 Aars Jubilæum havde et saa smukt Forløb, at det var fristende at mødes paany. Vi havde ikke glemt, at der ved 25 Aars Festens Slut var en vis Stemning for allerede efter 5 Aars Forløb at holde Fest paany, men navnlig lod vi os lede af den Betragtning, at det netop i mørke Tider kan være rigtigt ikke ensidigt at stirre

paa Nutidens Vanskeligheder, men at søge tilbage til svundne Aars lyse Erindringer for at staalsætte Sind og Tanker til Løsning af Fremtidens Opgaver. Derfor enedes vi om at udsende Indbydelsen til i Aften, og vi enedes ogsaa om at fejre vort Jubilæum under de beskedne Former med Hensyn til Mad og Drikke, som Programmet for Middagen her har givet Udtryk for.

Jeg takker Dem for den Tilslutning, som vor Henvendelse har faaet. Som jeg sagde paa Universitetet, var vort Hold et lidet talstærkt Hold. I 1902 var der kun 333, der bestod Artium. Af disse er der 14, som antagelig endnu eksisterer et eller andet Sted her i Landet eller udenfor, vi ved blot ikke hvor. Livet har slaaget dem ud, og selv deres nærmeste Kammerater har tabt deres Spor eller ønsker ikke at opgive det. 18 er bosat i Udlandet og derfor ude af Stand til at være sammen med os i Aften. Og 62 er afgaaet ved Døden. Da vi samledes i 1927, var Tallet 29; de sidste 15 Aar har forøget Antallet af Aargangens afdøde Kammerater med 33. Af disse 62 var der enkelte, som Døden hentede i den allerførste Ungdoms Tid, før Livet endnu knap var begyndt for dem. Kurven er steget siden Aar for Aar. Og der er næppe nogen af os, der i Aften er til Stede ved dette Bord, for hvem ikke Listen over bortdragne Kammerater rummer Navnet paa en eller anden nær og kær Ungdomsven eller en Fagfælle, en Arbejdskammerat. Tidlig, vi synes for tidlig, blev hans eller hendes Bane brudt, men vi, som endnu er tilbage, som endnu har den Lykke at se Dag følge paa Nat, vil i Aften mindes de Kammerater, som Døden tog. Vi gør det ved stilfærdigt at rejse os og tavse sende de bortdragne en vemodig Tanke.

Studenterkammerater. Et Ord endnu, før vi gaar videre. Det skal være vor Opgave i Aften at glemme en mørk Nutids Besværligheder og Bekymringer, dels dem, som er særlige for den enkelte, dels dem, som er fælles for os alle. Vi skal sætte os som Maal for vor Sammenkomst at glæde os

over, hvad vi har i *Fælleseje* af gode og glade Erindringer fra en lys og løfterig Fortid. Men udover dette skal vi i Aften samles om det, som ikke alene er Fælleseje for os, Studenterne af 1902, men Fælleseje for det Folk, hvortil vi hører, og hvis Tjenere vi er. Haardt har Skæbnen ramt os, men der er Lys i Mørket. I Nøden er Værdier fundet frem, som før var upaaagtede. Og det danske Folk har fundet et Samlingsmærke, som alle kan slutte op om, nemlig Kronens Bærer, vor Konge. Han har delt onde og gode Dage med sit Folk, han har oplevet Genforeningens Lykke og den 9. Aprils Ulykke. Høj og lav ser i ham den Personlighed, hvori dansk Vilje og dansk Værdighed er symboliseret.

Vi, danske Studenter af 1942, vil give Udtryk for vor Ærbødighed og vor Hengivenhed for vor Konge ved at raabe et 9-foldigt Leve for ham.

Hans Majestæt Kong Christian X. længe level

Da der var taget af Bordet efter den varme Ret, sloges der an til *Josias Billes* Kantate, hvis Solopartier blev udført af Kgl. Operasanger *Gunder Knudsen*.

TUTTI

Melodi af Carl Nielsen: Jeg bærer med Smil min Byrde.

At samles med gamle venner,
 Man længe ikke har set,
 Og tale med dem om meget
 Som sker, og en gang er sket;

Det er som at vandre til søen,
 Og bøje sig over dens rand,
 Og finde sit eget billed,
 Genspejlet klart i dens vand.

Et billed i levende farver
 Af tanker og minder man har,
 Der mangefold genskaber glæden
 Ved det som er, og som var.

SOLO

Melodi af C. E. F. Weyse: Dagen gaar med raske Fjed.

Ungdomsdrøm blev mandomskår,
 Siden sidst vi mødtes;
 Steg vi op mod høje år,
 End kan tid dog nyttes.

Den som tvinger told af tid,
 Høster ej dens grøde;
 Den som følger tid med flid,
 Skuer morgenrøde.

Tid er liv, og liv er håb,
 Håb er sjælens leder;
 Uden det er ørken-råb
 Hver en bøn vi beder.

Tid vil komme, tid vil gå,
 Tid ej står i stampe;
 Nyt vil ikkun kort bestå,
 Knust af nye kampe.

Eet dog ved vi om den stund,
 Vi har turdet vanke,
 Fra den første blide blund
 Til den sidste tanke:

Ret og vrangt af tidens ånd
 Som i sum blev livet,
 Alt kom fra den samme hånd,
 Alt blev til os givet.

Derefter tog *Højesteretssagfører H. H. Bruun* Ordet:

Studenter af Aargangen 1902.

Saa mødes vi igen efter 40 lange Aar, mødes som vi mødtes den Septemberdag, da vi unge, glade og forventningsfulde stimlede op ad Universitetets Trappe for at blive immatrikulerede og modtage Vilh. Thomsens Haandtryk.

Hvor er det længe siden, og hvor har Verden forandret sig siden da.

Mon der i Historien har været 40 Aar, der har sat saa dybe Spor som Aarene fra 1902 til 1942.

Den Gang et Danmark, hvis Selvstændighed følte beskyttet gennem vort Kongehus' nære Slægtskab med den russiske Czar, et Danmark, hvor I. C. Christensen var den ubestridte politiske Fører, Georg Brandes for uhyre mange den aandelige Fører, et Danmark, der hverken kendte Film, Radio eller Flyvemaskiner, hvor litterære og æstetiske Spørgsmaal var Centrum i Dagens Debat, hvor Studenten blev Kandidat, blot han var nogenlunde flittig, og hvor Kandidaten fik sit Levebrød, blot han var Kandidat, et Danmark, hvor man nok efter den store Lockout anede de sociale Brydnings, der var i Anmarch, hvor man kunde skimte den nye Tid, men hvor man lukkede Øjnene og levede paa den gamle.

Og her overfor — jeg vil ikke tale om Verden som vi kender den i Dag, men blot den Verden, man kendte for tre Aar siden —, hvor er det hele længe siden, og hvor er alt forandret, i Bund og Grund helt anderledes end den Verden, vi i 1902 forberedte os til at leve og virke i.

Verden er forandret, men er vi ogsaa selv forandrede?

Da vi i Eftermiddags stod paa Universitetet, mindedes vi sikkert alle den Sommerdag, da vi første Gang satte Studenterhuen paa vort Hoved, mindedes vor Glæde over at Skoletiden var forbi og vore Haab og Forventninger om den Verden, der skulde lukke sig op for os.

Fra Middagen i Haandværkerforeningen.

Vi tænkte saa paa de 40 Aar, der var gaaet, paa Aarenes Glæder og Skuffelser, og for de fleste gik det vel saaledes, at fuldt ud opfyldte blev Forventningerne ikke, enten var Maalene for høje eller Evnerne for smaa, eller maaske var det galt med Dimensionerne i begge Retninger.

Gik det mon ikke Dem som det gik mig: Paa en forunderlig Maade rykkede pludselig den Sommer 1902 mig nær.

Verden var forandret, dybt forandret, men i mangt og meget var vi selv forblevet de samme som den Gang. Ikke at vi har staaet stille og ladet Tiden løbe fra os. Alle har vi baade været Iagttagere og Medarbejdere i de 40 Aars Liv. Hver for sig har vi gjort vor Gerning og taget Tidens Skiften og Udvikling med i vort Arbejde. Men alligevel, Børn af Tiden er vi alle, og den Tid, som fostrede os, var Aaret 1902 og Aarene deromkring.

De 40 Aar har været som en Rejse, hvor man farer viden om, ser og oplever nye, forunderlige Ting, tager det nye til sig, arbejder det ind i det, som er ens eget, søger at forøge sin Viden og Kunnen og hente den Udvikling, som nye Oplevelser og nye Erfaringer giver, men Hjemlandet er dog Hjemlandet, kun dets Sprog fatter man i de mindste Nuancer, kun der kender og begriber man Forholdene helt til Bunds.

Vort aandelige og kulturelle Hjemland er vort Studenteraar og de nærmeste Aar derefter. I de Aar blev vi os selv bevidst, i de Aar satte vi os vore Maal, og det Præg, vi fik i de Aar, voksede vi aldrig fra.

Vi mindes da i Aften med Tak det Hjem, hvor vi fødtes, og hvor vi første Gang hørte det danske Sprog, mindes vor Skole og den Udvikling, den gav os, og de Kammerater vi fandt, og som vi glæder os over at være sammen med i Aften, og vi mindes med Glæde vort Studenteraar og de Aar derefter, hvor Grunden blev lagt til det, der blev og er vort inderste Jeg.

Jeg samler da dette i en Tak og Hyldest til det Land, hvis Døtre og Sønner vi er, en Hyldest til Danmark, det Land, hvis Sprog vi elsker, hvis Kultur og Tankesæt for os var, er og bliver Grundlaget for vort Virke, det Danmark, hvis Fremtidsskæbne i Dag ligger os dybere paa Sinde end nogensinde før.

Atter traadte *Gunder Knudsen* frem og sang Kantatens anden Solo til Melodi af J. Brahms: Feldeinsamkeit.

En dreng gik ud hvor verdens blomster gror,
og sanked sig en krans af tro og tanke;
Han bandt dem sammen tæt, et rigdomsflor,
Med bånd af hjertets gyldne troskabsranke.

Den blomsterkrans blev aldrig vissengrån,
Den lever end som drengens bedste eje;
Hver blomst en sandhedsgrund at bygge på,
Hvert blad en tillid, skabt for livets veje.

Professor *Johannes Pedersen* tog derpaa Ordet:

Da vi for 15 Aar siden mødtes for i Fællesskab at mindes vor Ungdomstid, levede vi i Skyggen af den store Krig i en Atmosfære af Revolutioner, men dog i Haab om, at Skyggen skulde svinde, og at nye Tider, som vi kunde kalde normale, skulde oprinde. Nu mødes vi igen, færre i Antal, under en Krig, der betyder den frygteligste Revolution, som har hjemsøgt Menneskeheden i dens historiske Tid. Vort Folk sidder med lammede Hænder og ser andre kæmpe om den Skæbne, som ogsaa skal bestemme vort Liv. Naar vi er kommet sammen i Aften, er det ikke for at glemme dette,

men for trods denne Baggrund at glædes ved at være sammen paany og genopleve fælles Minder.

Naar vi ser tilbage paa den Tid, som udgjorde vor Ungdomstid, da er det ikke vanskeligt at se den som Led i de Strømninger, der har ført til den Tilstand, hvori Verden og vi nu lever. Men vi kan ikke opgive den Tanke, at den ogsaa kunde have været Udgangspunkt for noget andet, og i hvert Fald for os staa den som en Tid fuld af Rigdom og Muligheder, en Tid, der var god at være ung i.

Som Studenter havde vi jo det Privilegium, som det er at kunne samle sig helt om en Interesse. Hvor meget Universitetet gav os, er vel forskelligt, baade afhængigt af os selv og af vore Lærere. Vi tilhørte endnu den gamle Tid, da Universitetet væsentlig virkede gennem Forelæsninger, Stoffet maatte vi selv tilegne os, Studiet var fra Universitetets Side anlagt som et Selvstudium. Vi forlangte af vore Lærere først og fremmest, at de skulde være betydelige Repræsentanter for deres Fag, og om et af de daværende Fakulteter, det filosofiske, kan det siges, at det netop dengang indtog en Førsteplads blandt Europas betydeligste. Vore Lærere begyndte just i vor Studentertidsalder ved Siden af Forelæsningerne at vejlede os gennem mere intime Øvelser til ved Selvstudium at trænge dybere ind i Problemerne. Det blev Begyndelsen til den Specialisering, som siden har grebet saa stærkt om sig. Nu har Universitetet optaget nye Reformer af Undervisningen ved Siden af denne. De første Studieaar er meget nøje tilrettelagt for Studenterne, saa Studiet i disse Aar er blevet næsten skolemæssigt — bortset fra Retten til at forsømme, som stadig er bibeholdt. En ny Klasse Lærere, under Professorerne, har holdt deres Indtog paa Universitetet for at varetage denne Undervisning. Studenten faar mere Vejledning end før, men samtidig er hans Liv blevet et Slid med Fagstudiet i langt højere Grad end i vor Tid, og det hænger naturligvis sammen med, at der nu ogsaa inden for Akademikernes Kreds er

noget, der hedder Arbejdsløshed og dermed følgende Konkurrence om Levebrødet. I vore Dage var der vist ingen, der tænkte paa den Mulighed, at han ikke paa den ene eller den anden Maade skulde kunne tjene sit Brød efter fuldendt Studium.

Det gav en Tryghed over Studietiden, som Nutiden ikke mere kender, og hvilken gunstig Jordbund var der ikke hermed skabt for det, der lige saa vel som Specialuddannelsen maa være Studentens Maal: at skabe sig personlig Væxt, Overblik over Livet og dermed Sikkerhed over for Mennesker, kort sagt det vi kalder Dannelse. Vi følte det som en Lyst og et personligt Krav, men først og fremmest som noget, vi selv skulde tilkæmpe os.

Vi kan ikke skille det fra Studierne, for de gav Baggrunden og ydede deres store Bidrag dertil, men mest tænker jeg her paa Minderne om alle de Indtryk, som fæstnede sig gennem Deltagelse i det almindelige kulturelle Liv, gennem Foreningslivet og Omgangen med Kammerater. Særlig paa dem af os, som var voxet op uden for Hovedstaden, gjorde det et stærkt Indtryk, naar vi i Foreningerne samledes med Kammeraterne og hørte Tidens Problemer blive drøftet af dens ledende Mænd. Det som berørte Livsanskuelsen, de store etiske og sociale Spørgsmaal blev taget op som Problemer og stillet under Debat med et Liv, som man næppe finder i de senere Studentergenerationer.

Det gamle traditionsbundne Samfund stod endnu i Kamp med det nye, som var i Fremskridt. Vi levede i Christian d. 9.s Tid. Blandt de talrige Minder om Kampen mellem det gamle og det, som dengang var nyt i Synet paa Samfundet, staar tydeligt for mig en Aften, da en ung Journalist og begyndende Politiker ved Navn Jeppesen Borgbjerg stod i Studenterforeningen og forkyndte det nye Evangelium om Ejendomsrettens Relativitet, medens en gammel Aristokrat, Jacob Scavenius, traadte op og erklærede, at Godsejerne agtede at

bevare deres Privilegier for Fædrelandets Skyld. Der var tre store Foreninger, som dengang havde en stærk Blomstring, hver med sin særlige Karakter, og de bidrog vel deres til at sætte et forskelligt Præg paa os.

Men naar vi nu ser tilbage paa os selv, som vi var ved Aarhundredets Begyndelse, vil vi dog sikkert kunne finde noget fælles, der var karakteristisk for Tiden, og dette tror jeg at kunne udtrykke i: Troen paa det individuelle Menneske, dets indre Værdi, dets Evne og dets Ret. Vi havde arvet denne Tro med de Problemer, som den indeholdt, fra det foregaaende Slægtled. Vi mærkede endnu Ilden fra den Brand, som Brandes og hans samtidige havde tændt, og midt iblandt os stod som et Slags Midtpunkt Høffding omtrent i den Alder, som vi nu har, trofast kæmpende for at danne en ny Verdens- og Livsanskuelse paa det overleveredes Basis, hvori hele Verden foldede sig ud i en stor Harmoni med det enkelte Menneske som Midtpunkt og Udgangspunkt.

Vor Tanke udvidede sig mod et kosmopolitisk Samfund, i hvilket alle Mennesker skulde have en Plads, hver efter sin Evne, og Evolutionstanken, som beherskede Tiden, ydede sit Bidrag til Troen paa det Fremskridt, som skulde skabe en stadig ædlere Menneskehed. For de fleste af os var det vel Tankens Problemer, der stod i Forgrunden, Grundlæggelsen af en Livsanskuelse. Men mange af os fandt Udløsning for deres Stræben i Politik, og for de fleste var Ledetraaden sikkert Trangen til at være med at skabe et Samfund, hvor alle enkelte Mennesker fik Muligheder for Væxt og Lykke. Masserne var i Fremrykning med deres organiserede Styrker, og naar Studenter i stort Tal sluttede sig til dem, var det sikkert fordi de bag Masserne saa Individerne og sluttede sig til deres Krav om materielle og aandelige Udviklingsmuligheder, men vel ogsaa fordi de følte, at de derved kom ind under videre Horisonter og blev Led i en international Bevægelse, som bar Fremtiden i sig.

Det som nu staar i Forgrunden i alles Tanker og i vore Bekymringer, Nationen og dens Skæbne, traadte dengang for de fleste unge i anden Række. De som var Fremtidens Mænd, tænkte paa den enkelte og paa Menneskeheden. Det var et Udtryk for Tidens Tryghedsfølelse. Ved vor Studentereksamen skrev vi en Stil, som stillede det Spørgsmaal, om en evig Fred mellem Folkene var mulig. Der tilføjedes: Og vilde det være udelukkende ønskeligt, om den blev det. Den store Alvor laa saa fjernt, at man kunde lade de unge lege med den i Tanken.

Tiden ved Aarhundredskiftet blev her i Landet Udgangspunkt for en ny politisk Udvikling, som kom til at gribe dybt ind i vore Samfundsforhold, og som berørte alle Omraader af vor Kultur. For os blev den et Tidsafsnit, der bestemte vor Løbebane og lagde Grunden til vor Manddomsgerning. De Tanker og Idealer, der brød frem og drøftedes, da vi var unge, var dem som blev bestemmende for den følgende Periodes Historie. Vi har været med til at arbejde paa deres Grundlag, og vi har oplevet en Tid fuld af Fremgang og Lykke, men ogsaa af Modgang og Katastrofer.

Naar vi ser bag de 40 Aar, som er gaaet, og vender Blikket mod vor Ungdomstid, da varmes vi ved Mindet om vor Begejstring, vort Mod, vor Tro til Fremtiden. Men vi vil ogsaa tænke paa, at det Indhold den nu saa fjerne Tid gav os, og som virkede saa intenst, at det blev en Kærne i vort Væsen, det var dens Humanitet, dens Respekt for Mennesket. Dette har formet vore Idealer, som har bestemt vort Virke, og vi har Ret til at haabe, at det ogsaa har givet os Styrke til fremdeles at være med til at bygge en Fremtid for vort Land.

Kantaten sluttede med følgende Sange:

SOLO

Musik af Georges Bizet: Agnus Dei.

Morgen, når livets under påny fuldbyrdes,
 Søvnens drømmeslør fra mit øje viger,
 Anden atter i tankens rige lever;
 Dag, når villien kalder kræfter, løfter sindets evne,
 Kæmper mod hver hindring som vil standse dens vej
 mod målet.
 Fanger som en helligdom en gave: arbejdsglæden;
 Aften, når mit hjerte kender lykken ved at leve
 Lyse som et smil fra himlens stjerner;
 Liv, jeg takker dig!

TUTTI

Skotsk Folkemelodi, arrangeret af Bengt Rodhe: „Rosvald og Rosa“.

Vi danske studenter og gamle bekendter,
 Der fester, og fejrer de to snese år,
 Hvordan har vi levet? til hvad er vi blevet?
 Hvor meget af det som vi virked består?
 Spørg ikke om stilling og tal på den skilling,
 Jeg ikke fik samlet i alle de år;
 Spørg heller om dette: hvad var så det rette
 For mig og min gerning, og hvad jeg formår.

På det skal jeg svare, den sag kan jeg klare:
 Det rette var det at få tag i sig selv,
 Sin evne at dyrke, og kende sin styrke,
 Og skabe med sandhed sin menneskesjæl.
 For det har jeg kæmpet, og har ikke lempet,
 Og heldigvis aldrig tilfredsheden nået;
 Thi, da kunde andre med rette mig klandre,
 Da havde jeg intet af livet forstået.

Men heller end dette om hvad var det rette,
 Tal til mig om skoven i midsommerdragt,
 Om sollyse, fagre, og krongyldne, agre,
 Og åen der døser mens poplen står vagt;
 Om fugle der gynger på grene og synger,
 Og grønklædte enge med græssende får;
 Et blomstergroet dige, en barbenet pige,
 Der fletter en krans til sit hvidgule hår.

Og glem ikke suset fra vesterhavsbruset,
 Når stormen står ind over klitternes sand;
 Og evighedsfreden derude på heden,
 Når solen går ned bag dens lyngbrune rand.
 Husk sproget vi ejer, og livsfrodigt plejer
 Som arv til det slægtled der vokser os næst;
 Og blikket mod Norden, vor retning på jorden,
 Af alle slags retninger den der er bedst.

Men hverdagens trængsel, og bærende længsel,
 Og indbyrdes strid om vort lands politik,
 Skal druknes, og glemmes, og glæden skal fremmes,
 Og løftes med glasset til sang og musik.
 Hvordan vi har levet? til hvad vi er blevet?
 Vent lidt, vi har langt interessantere mål;
 For nu skal vi spise, og synge en vise,
 Og drikke og le, som i ungdommen; skål!

Man tilbragte derefter et Par fornøjelige Timer ved Kaffebordene i de tilstødende Værelser. Her modtog man med Jubel Meddelelsen om, at en Kammerat, hvem Forholdene havde forhindret i at være til Stede mellem os, som en Hilsen havde bedt Værten skænke Cognac til alle Deltagerne. — Nogle paastod, at Giveren var anonym, mens Holdet fra In-

dustribygningens Skole hævdede, at det var en af deres Kammerater, og andre udpegede en Mester V. som Giver; maaske har de alle Ret.

Kl. 9 brød man op for at gaa til Punchebordene, som var dækkede i den store Sal, hvor man havde spist. K. H. Kofoed afgav nu Ledelsen til Museumsdirektør *Otto Andrup*, der var Aftenens magister bibendi. Indtil Lukketiden meldte sig, gik det Slag i Slag med Taler og Sange. Da Oratorerne tegnede til at blive talrige, grupperedes Talerne efter 4 Emner »Vi og Studierne«, hvor Dr. *Poul Helms* fra Sorø talte for Universitetet, Stiftsprovst *Noring* fra Viborg for den gamle Skole og Driftsbestyrer *Kuhlman*, Hillerød, holdt en bevæget Tale om »Studieminder fra Timer og Frikvarter«. Den næste Gruppe »Vi og den skønne ubekendte«, indledtes af Overlæge *Knud Krabbe*, som hyldede Studinen af 1902, den begejstrede Fremhjelper af kulturel Indsats, samtidig med at hun forstod at forblive udpræget kvindelig. Professorinde *Orla Jensen* tog Ordet for Kammeraterne baade de kvindelige og de mandlige Studenter.

Dermed gik man over til tredje Gruppe »Kammerattalerne«. Overpræsident *Joh. Bülow* tog Ordet for Islænderne og Island, Overlæge *Mygind* for Brødrefolkene og de tre islandske Kammerater, Rektor *Sigurdur Sigtrygsson* fra Lyngby, Overlæge *Pjetur Bogason* fra Søllerød og Doktor *Valdemar Erlendson*, Frederikshavn, tog Ordet.

Tiden var saa vidt fremrykket, at Soldet maatte hæves før Talsmændene for den sidste Gruppe »Vi og Livet, som er, og som kommer« kunde faa Ordet, og præcis Kl. 12 blev Soldet hævet.

Til Festen var der kommet tre Sange.

»Et Par Træk af 1902-Studenternes Liv« var skrevet af Kontorchef Hans C. Bruun:

Mel.: I Byens Larm Regensen stod. (Hostrup: Genboerne.)

Lad andre synge Nutids Pris
og ofre den en Vise.
Vi vil paa Harald Blaatands Vis
os selv alene prise.
Skønt ingen Bautasten vi faar
og Jelling-Monumenter,
vi kvæder om de fyrre Aar,
vi været har Studenter!

Som Herskere i Aanders Hjem
vi stolte var at skue,
da første Gang vi mødte frem
med »Madam Thranes« Hue.
Hvor svulmed' Modet i vort Bryst!
Vi havde tusind Planer
og rusted' dristigt os til Dyst
paa himmelhøje Baner.

Mod Idealet frem vi gik,
ad Vejen til Parnasset.
En søgte »Vrøvl og Politik«,
en anden Puncheglasset.
Vi vaded' glad i Frasers Flom,
hvor ej man Visdom henter.
Dog — hyad vi sagde, hvor vi kom:
vi var og blev Studenter.

Vi holdt Idéens Fane højt,
det kan vi roligt sige.
Var med vor Flid det stundom sløjt,
vi var dog Guders Lige!

Thi blev en Dag vi spurgt af Far:
 »Hvad skal med dig det blive?«
 selv han ej nægted', at det var
 guddommeligt at drive!

En blev Professor, Embedsmand,
 En dyrked' praktisk Virke,
 En søgte Magt i Stat og Land,
 En i en Landsbykirke.
 Men hvor vi blev i Livet sat
 — i gode Kaar og trange —,
 vi glemte ej vor Ungdoms Skat:
 Studentens glade Sange.

De femogtyve Aar forsvandt,
 og femten fulgte efter.
 Men eet dog Aarene forbandt
 og gav os friske Kræfter:
 Vor Ungdom, vor Studentertid
 os aldrig gik af Minde
 med Regn og Solskin, Held og Slid! —
 Saa lad kun Tiden svinde.

Lyksalig den, som blev Student
 for fyrre Aar tilbage.
 Han har Studenterlykken kendt
 i hine glade Dage.
 Og selvom graanet blev vort Haar,
 og gulnet er vor Sommer:
 Velmødt igen om ti Aar, naar
 Halvtredsdaarsdagen kommer!

H. C. Bruun.

Den anden Sang var betitlet »Jubilarminder af Filosofus«:

Mel.: Nu er det stille, han har os forladt.

Husker I alle første Gang vi gik
opad de Trin, som til Lærdommens Tempel
førte os Russer med det glade Blik
for at modtage Vidsdommens Stempel.
:,: Kinden den rødmed, Hjertet slog,
skønt Rus man var en Skolepog. :,:

Over vort Hoved Ørnen skued op,
løfted sit Øje mod Lyset det rene,
ind ad Portallen drog den Ungdoms Flok
for at mødes med Pallas Athene,
:,: Guder vi saa paa Væggen der
og lærde Mænd vi og kom nær. :,:

Rektor, han stod med gylden Kæde paa,
Brevet han venligt med Haandtryk os rakte,
nu som Minervas Børn vi kunde gaa
og os glæde ved Buddet, det bragte.
:,: Alma Mater i sin Favn
os tog i Videnskabens Navn. :,:

Nu er der gaet fyrretyve Aar,
og vi desværre maa nærmest kaldes gamle,
Rynker vi fik, men ikke meget Haar,
og paa Minder vi ivrigt nu samle.
:,: Ungdommen gik, men Lysets Ørn,
den kalder end paa Pallas' Børn. :,:

Vidsdommens Tempel aabner sig paany,
og i et Glimt vi saa os selv som unge,
staar vi end ej i Livets Morgengry,

vi kan glædes med Sang paa vor Tunge.
 ;: Leve Studenten, som vi var,
 det ønsker gamle Jubilar! ;:

Endelig besang ogsaa »corpus juris« Skoleminderne i:
 »Fra Vaar til Høst — eller fyrretyve Aar.«

Mel.: Aa kjøre Vatten, aa kjøre Ved. (Norsk Folkevis.)

I Skolen tyrer vi mange Aar
 Latin og Græsk og andre Sager.
 Paa Hovedet vi i Lærdom staar,
 skønt mildest talt det ej behager!
 I Frikvarteret vi læser Fransk
 og snyder Opgaver af paa Dansk.
 ;: Glemmer vi, naar
 Søsletet staar,
 vor Sidemand os venligt hjælper. ;:

Men midt i Tallenes store Sum
 eet Aartal stadig vi vil mindes,
 og det er Slaget ved »Artium«,
 hvor Livets første Sejer vindes.
 Stolt som Augustus vi drager hjem
 og Testimoniet viser frem —
 ;: Sorgerne svandt,
 Slaget vi vandt.
 Paa Skansen staar vi som Studenter! ;:

Saa kommer Tiden med Fryd og Strid,
 de lange, muntre Ungdomsdage.
 Vi er Grossister i Aand og Vid,
 blandt Studiefag vi lystigt vrage.
 Hvem ved, hvad netop vi passer til?.

Der er saa meget, vi *maaske* vil!
 ;: Bacchus som Præst
 passer os bedst,
 naar vi skal døbes som Studenter! ;:

Men eengang falder vi dog til Ro,
 og Festens Minder langsomt blegner.
 Og saa — saa glider vor Ungdoms Tro:
 at vi til *al Ting* bedst os egner.
 Studenterhuen vi lægger hen,
 Studenterpigen, den glade Svend.
 ;: Som Kandidat
 eller Soldat
 i Hjærtet er vi dog Studenter! ;:

Ja, Skoletiden ad undas flød,
 vor Ungdom samme Vej er gaaet.
 Selv kølig synes os Vinens Glød!
 Det overlegne Punkt er naaet!
 Vi ej Examiner tager mer',
 og paa vor egen med Smil vi ser:
 ;: Var det end slemt,
 har vi det glemmt.
 Vi var jo unge og Studenter. ;:

Hvor blev de af dog, de mange Aar?
 Tænk, fyrretyve alt er svundet.
 I Livets Efteraar snart vi staar — —
 Og har vi Livets Mening fundet?
 Men vi hverandre dog fandt i Kvæld
 paa Sangens Toner, ved Punchens Væld!
 ;: Sværger da her:
 Hvad der end sker,
 vi altid være vil Studenter! ;:

En særlig Sensation vakte Omdelingen af et Særtryk af en Kronik fra Politiken »Rektors Tale«, som frisk blev udleveret. Hurtigt opdagede Læserne, at den var versificeret; den blev sunget fra første til sidste Bogstav paa Melodien: Du er rig, du er dejlig, o Syd! Signaturen: Edvard Bloch turde dog ikke fastholdes; det var Fru cand. jur. Agnete Krabbe, som under den stærke Hyldest afsløredes som Forfatter af denne fikse Spøg.

Ved Soldets Begyndelse blev vedlagte Opraab fra Universitetets Rektor om det af 1902-Holdet stiftede Legat og dettes senere Skæbne omdelt. Da Deltagerne imidlertid efter Middagen havde udtalt sig stærkt for, at der blev udgivet et Tillæg til Studenterbogen med Referat af Festen, besluttede Komitéen, at der ikke nu skulde foretages Indsamling, men at Opfordringen til at yde Bidrag skulde kædes sammen med Udsendelsen af Tillæg II. En Kammerat meldte sig straks med Løfte om at bære Hovedparten af Udgifterne ved Trykning af dette Tillæg, der derfor nu gratis tilstilles alle de Medlemmer af Holdet, hvis Adresse Komitéen er i Besiddelse af.

Nu staar det altsaa til jer, Kammerater!